

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

TOT DE DOOD ONS SCHEIDT...

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Rudy Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2041

PERSONAGES

(3 dames - 3 heren)

OSKAR VERMEULEN : Een aannemer van in de vijftig. Een kloeke maar domme macho, die het altijd beter weet en zich voordoet als de rechtschapenheid zelve.

KIM VLOEBERGS : Oskars veel jongere tweede vrouw. Twintiger. Oogt naïef, maar weet zeer goed hoe ze mannen om haar vinger moet winden, wat ze ook voortdurend probeert te doen.

JOSE VEKEMANS : Oskars eerste vrouw. Heeft een eigen uitgeverij. In de vijftig. Een beetje blasé, maar met het hart op de juiste plaats.

STEVEN BRIQUET : José's tweede, veel jongere man. Twintiger. De naïviteit zelve. Computerfreak.

PIERRE : Administrateur, ambtenaar en manasje van alles. Dodelijk verveeld met z'n nu al tweeduizend jaar niet meer veranderde functie.

XAVIERE HOLLANDS : Nederlandse schrijfster van 'pikante' boeken. Flamboyante rijpe dertiger. Vindt zichzelf het beste wat de wereld kon overkomen.

DECOR

Het toneel stelt een onpersoonlijke, wat kille en verwaarloosde opvangkamer voor vier personen voor, type kazerne- of vierderangshotelkamer. Er zijn 2 deuren: één leidt naar de administratie en definitieve verblijven en wordt alleen door Pierre gebruikt. (*Ze wordt in de tekst aangeduid met 'deur ADM'*) De andere leidt naar de eetzaal, waszaal, wc's en voorlopige verblijfplaatsen en wordt door alle anderen gebruikt. (*deur EETZ*) Er staan twee kleine tweepersoonsbedden met daarnaast twee rechtopstaande kleerkasten. Een salontafeltje en enkele stoelen doen een poging het geheel toch een beetje gezelligheid te geven. Slordig verspreid liggen tijdschriften, dozen met of restanten van gezelschapsspelen en een schaakbord met stukken. Boven de deur ADM hangt een verbodentoeegang-bordje.

TIJD : Heden.

PLAATS : De 'wachtzaal' van het hiernamaals.

GEBRUIKTE TAAL : Oskar en Kim spreken dialect, zij het van een

verschillende regio. (bv. Antwerps en Brussels) Dit kan uiteraard aan de mogelijkheden van de acteurs aangepast worden. José, Steven en Pierre spreken een 'gekuist' ABN. Xavière uiteraard een geaffecteerd Noord -Nederlands.

E E R S T E B E D R I J F

LATE NAMIDDAG.

(We horen het geluid van een auto die met gierende banden een straat indraait, gevolgd door de luide klap van een zware botsing. Enkele seconden later doek. Op een bed liggen Oskar, een vijftiger en zijn veel jongere vrouw Kim. Beiden zijn duur maar nogal smakeloos gekleed. Ze lijken bewusteloos.)

OSKAR : *(Opent de ogen, zucht en kijkt enkele seconden voorzichtig rond. Richt zich dan op.)* Amai zeg. Dat kon tellen. *(blaast)* Dat was geen klein camionneke... *(Wrijft over z'n gezicht. Bekijkt dan verwonderd zijn handen en betast opnieuw z'n gezicht.)* Tiens... Ik ben toch door de voorruit gegaan... En géén bloed? Hoe kan dat nu? Een mens zou denken dat hij na zo'n botsing steendood is. *(Merkt nu pas dat hij zich in een wat 'eigenaardige' omgeving bevindt. Bekijkt de kamer met groeiende verbazing.)* Dat ziet er hier ook niet direct nieuw uit. Juist een militair hospitaal. *(merkt nu Kim op)* Hoewel... *(Schudt Kim nogal bruut door elkaar.)* Kim. Word eens wakker. *(Kim kreunt. Oskar schudt haar nog ruwer door elkaar.)* Kim? Alles okee? Ge hebt toch niks gebroken?

KIM : Neen! *(Komt moeizaam recht. Heeft duidelijk last van kneuzingen.)* Auw. Alles doet pijn. Zijt ge mij zo al làng dooreen aan 't schudden?

OSKAR : Ge moogt van geluk spreken dat ge nog leeft. We hebben een serieus accident gehad.

KIM : Een accident?

OSKAR : Wel ja... Met die camion...

KIM : *(Herinnert het zich nu)* Mon dieu... Wat diè daar ineens kwam doen...

OSKAR : Het lag niet aan die camion, hé schatteke.

KIM : Ah non? Aan wie dan wel?

OSKAR : Aan u.

KIM : Aan mij?!

OSKAR : Aan wie anders? Een éénrichtingsstraat inrijden. Langs de verkeerde kant!

KIM : Dat was mijn schuld niet, chou! Gij hadt de kaart vast. Gij zegde dat we linksaf moesten.

OSKAR : Dat moesten we ook! Maar mijn woorden waren nog niet koud of gij draaide al aan uw stuur, straat of geen straat! Tegen honderdtwintig per uur!

KIM : Dat is ook een erreur van u.

OSKAR : *(verbaasd)* Ah ja?

KIM : *(nukkig)* Ja. Ik heb op mijn pedaal getrapt.

OSKAR : Maar op de verkeerde!

KIM : Non non. De Mercedes reageerde te traag. Met een Porsche zou dat niet gebeurd zijn. Maar ja, gij wilde geen Porsche.

OSKAR : *(geërgerd)* Schatteke, begin niet opnieuw hé. Dat heb ik u al eens uitgelegd. Een aannemer van mijn leeftijd in een Porsche, dat staat niet. Trouwens, met een Porsche hadden we nu in pierenland gelegen in plaats van in een gasthuis. *(Staat op en begint de omgeving te onderzoeken.)*

KIM : Er zegt toch niemand dat gij met die Porsche moet rijden? Gebruik zelf gerust een Mercedes. Dat is het niet. *(pruilend)* Ge gunt mij die Porsche gewoon niet.

OSKAR : *(verontwaardigd)* Wel godverdomme... *(Bij de vloek valt het licht volledig uit. Na enkele seconden verbaasde stilte.)* Hallo? *(ongelovig)* Maak dat nu mee, een gasthuis waar het licht zomaar uitvalt... *(roept)* Hallo! is hier iemand?

PIERRE : *(Komt ondertussen binnen via deur ADM. Is een trage, door eeuwen administratief werk dodelijk verveelde ambtenaar. Heeft een map met pen en papier bij. Steunend.)* Jajaja, rustig, rustig, ik hoor u wel... *(steekt het licht aan)* Zo. En mag ik u vragen in het vervolg niet meer te vloeken, alstublieft.

OSKAR : Pardon?!

PIERRE : *(verveeld - hij heeft dit al miljoenen keren moeten uitleggen)* U hebt daarnet toch gevloekt?

OSKAR : *(verbouwereerd)* Ja, dat wel, maar...

PIERRE : Wilt u dat dan in het vervolg achterwege laten, alstublieft. Vloeken doet hier het licht uitvallen.

KIM : *(Zoals op alle mannen wil ze ook op hem indruk maken.)* Allee, is dat serieus waar, chouchou? *(dubbelzinnig)* Dat is dan wel héél gemakkelijk als ge de katjes in het donker wilt knijpen, hé?

PIERRE : (*ijzig*) Er lopen hier geen katten rond, madammeke.

KIM : Oeioeioei, zeg. Zijt gij altijd zo licht geraakt?

PIERRE : (*zucht*) Ik persoonlijk niet, madammeke. Maar de computer wel.

OSKAR : De computer?

PIERRE : Een nieuw model, meneer. Uiterst gevoelig. Voor alles en nog wat. Vloeken bijvoorbeeld. Bij elke vloek schakelt hij het licht uit. En denk nu niet dat ik dat zo prettig vind: zo honderden keren per dag het licht overal opnieuw gaan aanmaken, ik kan u verzekeren... Dus als u er een beetje zou willen opletten...

OSKAR : Honderden keren? Is dat hier dan zo'n groot hospitaal?

PIERRE : (*zucht*) U bevindt zich niet in een hospitaal, meneer.

OSKAR : Niet? Wat is dat hier dan?

PIERRE : Artikel 3 kwater van het Eerste Boek over Interne Structuren omschrijft het als agglutinatie van geëxpireerde vivifiralen.

OSKAR : (*begrijpt er niks van*) Kunt ge dat misschien ook eens in 't Vlaams zeggen?

PIERRE : (*denkt na, blaast*) Moeilijk, heel moeilijk... (*na een ogenblik*) Laten we 't 'het voorgeborchte van het hiernamaals' noemen.

OSKAR : Hiernamaals?

PIERRE : (*wrevelig over zoveel traagheid van begrip*) De tuin van Eden? De eeuwige jachtvelden?

KIM : Zeg 'ns! Wilt gij daarmee zeggen dat wij... dat wij... DOOD zijn?!

PIERRE : Zo dood als een pier, madammeke. Zo noemen ze dat beneden toch. In werkelijkheid staat u hier als het ware voor de poort.

OSKAR : Dus, we zijn nog niet helemaal dood?

PIERRE : Jawel, jawel. Morsdood. Terug kunt u niet meer... U zit hier in een soort... hoe zou ik het zeggen... een soort wachtzaal.

OSKAR : Wat is dat voor flauwekul?!

PIERRE : (*heeft er nu genoeg van*) Luister, meneer, ik heb geen tijd om met u te gaan discussiëren over het juiste woord. Sinds ze die computer hebben geïnstalleerd, heb ik vier keren meer werk en duurt alles vijf keren langer. Dus als u mij uw naam zou willen geven, alstublieft.

OSKAR : Jaaaar... dat gaat zomaar niet hé... Zo dood als een pier, maar nog niet helemaal... Wat probeert gij ons hier eigenlijk wijs te maken, vriend? Wat hebt

gij nodig?

PIERRE : *(lijzig)* Uw nààm. Alstublieft.

KIM : Oskar Vermeulen, chouchou.

PIERRE : *(noteert de naam)* Dank u. En uw naam, madammeke?

KIM : Kim Vloebergs.

PIERRE : *(noteert weer)* Getrouwd, veronderstel ik?

OSKAR : *(kortaf)* Mag dat misschien niet?

(Pierre zucht alleen maar en maakt een aantekening.)

KIM : Enne... Hoe heet gij eigenlijk, chouchou?

PIERRE : *(cynisch)* Zeker niet chouchou! Iedereen noemt mij hier Pierre... En als u mij nu wil excuseren: ik moet uw namen onmiddellijk bij DEM gaan invoeren.

KIM : DEM?

PIERRE : De naam van de computer. Dé Eé eM. Een grapje van de techniekers. *(vindt het alles behalve grappig)* Deus Ex Machina. Origineel, niet? Enfin. Installeer u hier maar, want het gaat waarschijnlijk nog wel een tijdje duren voor ik u een andere kamer zal kunnen geven. Beneden is het herfst: voor ons is dat hoogseizoen. *(loopt tot bij de deur)* En meneer... Niet meer vloeken, als het zou kunnen? *(af via deur ADM)*

(Oskar en Kim kijken elkaar een tijdje verbaasd aan.)

OSKAR : *(verbouwereerd)* Dood? Ik? Wat is dat nu voor zever? *(knijpt in zijn arm)* Ik voel m'n eigen toch? Knijpt gij nu eens. *(Kim komt tot bij hem en knijpt in z'n arm.)* Auw! Niet zo hard! Voila. Dat bewijst toch dat we springlevend zijn...

KIM : *(onzeker)* Ik weet het niet, chou. We hebben toch een serieuze botsing gehad? En we hadden geen ceinture aan.

OSKAR : *(begint te twijfelen)* Dat is ook juist... Ik herinner me zelfs dat we alle twee tegelijk door de voorruit zijn gegaan. Het kan bijna niet dat ge daar geen littekens aan overhoudt... *(betast z'n gezicht)* En ik heb helemaal niks... En gij ook niet...

KIM : Maar ge ziet wel lijkbleek, chou.

OSKAR : Ja?! Lijkbleek? (*bekijkt haar*) Maar... Gij toch niet?

KIM : Dan ben ik misschien geen lijk.

OSKAR : (*heftig*) Jawel! Gij zijt ook dood! Maar uw gezicht zit onder de schmink.
Dààrom ziet ge er niks van.

KIM : Nee nee. Ge zijt jaloers, hé?!

OSKAR : Ik?! Jaloers? Maar nee, godv...

KIM : (*onderbreekt hem*) Chou! Niet vloeken!

OSKAR : Och ja... Oeioeioei, dat ga ik niet volhouden. Ge weet toch ook dat ik... In mijn stiel moet ge kunnen vloeken.

KIM : Gebruik dan een ander woord. Iets plus douce.

OSKAR : Zoals?

KIM : Euh... Wel... Sapperdeboeren, bijvoorbeeld. Ziet ge wel: het licht valt niet uit.

OSKAR : (*zuchtend*) Ik zal 't proberen... (*probeert het uit*) Wel sapperdeboeren... (*zucht weer*) Dat klinkt niet, hé... Daar zit geen fors achter.

KIM : (*Nadenkend. Ziet een waaier van mogelijkheden opduiken. Na enkele seconden.*)
Zeg, chou... Als dat hier echt zoiets als het hiernamaals is... Maar ik kan uw arm voelen... En we dragen hier kleren... Dan is de differentie met beneden toch niet zo groot, hé?

OSKAR : (*ziet de consequenties ook*) Hm. Neen. Maar vergeet niet dat we nog niet binnen zijn. We staan nog voor de poort heeft hij gezegd.

KIM : Jaja, maar toch... Zoudt ge hier dan ook kunnen uitgaan?

OSKAR : Hoe bedoelt ge?

KIM : Wel ja... hebben ze hier bijvoorbeeld boetieks? Kunt ge hier al eens een terrasje doen? Zijn er disco's?

OSKAR : (*verontwaardigd*) Ik had het kunnen denken, hé. We zijn hier nog maar pas of madame trapt het al af. Ge gaat hier toch niet opnieuw beginnen, zeker?!

KIM : (*'onschuldig'*) Waarmee?

OSKAR : Met alle dagen te gaan flaneren in de stad. Met weg te blijven tot een kot in de nacht. Met feestjes te geven.

KIM : Ik mag toch iets hebben, hé chouke. Mijn jeunesse laat toch nog niet toe dat ik al alle dagen bij de open haard ga zitten breien. Vindt ge dat ook niet?

OSKAR : Luister, Kim: ik ben niet voor de tweede keer getrouwd om opnieuw alle dagen

achter m'n vrouw te moeten gaan zoeken, hé. Steekt dat godv...

KIM : *(onderbreekt hem)* Chou!

OSKAR : Steekt dat... sapperdeboeren goed in uw koppe... *(Opnieuw valt echter het licht volledig uit. Na enkele seconden.)* Maar allee... Dat was toch geen vloek... Ik zei toch alleen maar... En hoe steekt ge dat nu opnieuw aan? Misschien... Misschien als ik nog eens vloek... Awel sapperdeboeren... Neen... *(begint naar de lichtschakelaar te tasten, maar vindt die niet.)* Allee, waar is die knop nu? *(Pierre is ondertussen weer binnen geslept via deur ADM en steekt het licht aan. Op het andere bed ligt nu een tweede koppel. José, een dame van rond de vijftig en haar echtgenoot, de veel jongere Steven.)* Zeg Piereke, daar kon ik niks aan doen. Ik zei alleen sapperdeboeren...

(Ondertussen zijn José en Steven moeizaam rechtgekomen en zitten op de rand van hun bed.)

PIERRE : *(droog)* Dat weet ik. *(Loopt tot bij de nieuw aangekomenen.)* Alles in orde, madame? Meneer?

OSKAR : *(Krijgt het andere koppel in de gaten - een spontane uitbarsting.)* Wel godverdomme!

PIERRE : *(tegelijk)* Meneer!

KIM : *(tegelijk)* Chou! *(Maar het licht is natuurlijk al uitgevallen.)*

PIERRE : *(Terwijl hij het weer gaat aanmaken.)* Hoe is dat nu toch mogelijk? Niet moeilijk dat het beneden vierkant draait.

(Als het licht terug aangaat, staat Oskar met z'n rug naar de nieuw aangekomen bezoekers - hij wrokt blijkbaar.)

KIM : *(tot bij Oskar)* Wat is er, chou?

OSKAR : Laat me gerust!

KIM : Amai! Bijt mijn neus niet af, hé. *(Gaat verongelijkt op bed zitten.)*

PIERRE : *(Kijkt even naar Kim en Oskar)* Oeioeioei... *(dan bij het nieuwe koppel)* Ik vroeg dus: alles in orde, madame, meneer? *(José staat als gebiologeerd naar*

Oskar te kijken, maar die roert zich niet. Ze heeft hem blijkbaar herkend. Pierre ziet dat - kijkt van de een naar de ander. Dan) Madame?

JOSE : *(ontwaakt als het ware)* Pardon?

PIERRE : Alles in orde, madame?

JOSE : *(herstelt zich)* Ik geloof het wel, ja.

PIERRE : Mag ik uw namen dan, alstublieft.

JOSE : José Vekemans.

STEVEN : Steven Briquet.

PIERRE : Verbonden in de huwelijks staat?

JOSE : *(met een blik op Oskar)* Ja.

STEVEN : *(ongelovig, tegen José)* Is dat hier het restaurant van het Mercuryhotel?

JOSE : *(aarzelend)* Dat betwijfel ik, liefje. De lift ging wel heel snel. Maar zo snel...

PIERRE : Lift, zei u?

JOSE : Ja. We zijn in Parijs voor een bijeenkomst van uitgevers. We logeren in het Mercury. We wilden net gaan dineren. *(Herinnert zich nu het gebeurde.)* Maar de lift... Is het mogelijk dat die viel?

PIERRE : *(knikt begrijpend)* Tuurlijk, madammeke. En het verbaast me niets. De nieuwe computer hééft iets met liften. Vroeger waren het altijd vliegtuigen: praktisch alle weken viel er wel èèn. Maar de laatste tijd... Nu, geef mij maar liften, hoor. Daar zit tenminste niet zoveel volk in. Want als ze zo met een paar honderd tegelijk binnen vallen... Letterlijk èn figuurlijk dan... Enfin, ik zal eens eerst uw namen gaan invoeren. *(Wil naar de deur lopen)*

JOSE : Meneer... Mag ik eens vragen: u spreekt...

PIERRE : *(onderbreekt haar)* Madammeke, als u vragen hebt, stelt u ze dan maar aan dat koppel daar. Die weten er alles van. Ik kom straks wel eventjes kijken. Nu heb ik echt geen tijd. *(af via deur ADM)*

STEVEN : *(Steven, José en Kim bestuderen elkaar glimlachend. Oskar staat nog altijd van hen afgewend. Nogal naef.)* Goeienavond. Ik ben Steven.

KIM : *(geflatteerd)* Goeienavond, chou.

STEVEN : *(schrikt)* Chou?!

KIM : *(Met een brede, nadrukkelijke glimlach. Verleidelijk.)* Hm hm. Ik heet Kim. José, geloof ik? *(José knikt nogal superieur. Kim tot Oskar.)* Chou, we hebben

gezelschap.

OSKAR : (*grimmig*) Ik spreek niet tegen dat mens.

KIM : (*verbaasd*) Wat krijgen we nu?

JOSE : (*Kijkt steeds naar Oskar - na een ogenblik, glimlachend*) Ossie...

STEVEN : (*verwonderd*) Ken jij die meneer?

JOSE : (*glimlacht*) Of ik die meneer ken? Dàt is Osker. (*Op z'n Engels uitgesproken. Veelbetekenend.*) Dè Osker. (*liever*) Ossie...

STEVEN : Bedoel je... Je eerste man?

JOSE : (*knikt*) Ja.

STEVEN : Die halve gare die van elke schrijver dacht dat het je minnaar was?

JOSE : (*minzaam*) Ja. Dezel...

OSKAR : (*draait zich furieus om*) Die halve gare dàcht dat niet alleen! Dat wàs ook zo! Ik heb ze toch zelf betrapt, zeker. Met... Allee, hoe heette hij? Die dikke nek... Hugo Strauss. Zij zat in zijn badjas op zijn canapé. Met een glas wijn. Hoe noemt gij dat?

STEVEN : (*naïef*) Een wijnproefavond?

JOSE : (*rustig*) Ik heb je wel honderd keer uitgelegd wat er gebeurd is. Maar jij bent gewoon te obstinaat.

OSKAR : (*tegen Kim*) Ziet ge wel dat ik gelijk heb? Als ze het niet kan halen, gebruikt ze altijd moeilijke woorden. (*tot José*) Gij hebt mij toen bedrogen. En voor mij gaat trouw boven alles. Ik heb met u niks meer te maken. Punt. (*Wendt zich ostentatief af.*)

JOSE : (*steeds rustig*) Ik heb jou toen niet bedrogen. En dat weet je maar al te goed. Jij was alleen jaloers omdat ik zoveel beroemde mensen kende. (*Oskar lacht alleen even schamper. Na enkele seconden gaat José verder.*) Enfin. Ik ga me er niet druk over maken. We nemen gewoon een andere kamer. Als we tenminste nog lang in dit ziekenhuis moeten blijven. (*tegen Steven*) Wil jij beneden aan de receptie eens gaan vragen waar we zijn en hoelang we nog moeten blijven? De afspraak met die Engelsen mogen we vooral niet mislopen.

STEVEN : Waarschijnlijk zal dat al wel in hun computer zitten... (*enthousiast*) Ik vraag me af welk model ze hier hebben. (*Terwijl José's grimas duidelijk maakt dat computers z'n lang leven zijn, wil hij naar de deur EETZ lopen.*) Misschien mag

ik wel 'ns kijken...

KIM : (*houdt hem tegen*) Doe geen moeite, chouke. Dat gaat toch niet lukken.

STEVEN : Hoezo?

KIM : Ge zijt hier niet in een hospitaal.

STEVEN : Ah neen? Waar dan wel?

KIM : (*aarzelt*) Naar 't schijnt zitten we hier in een soort wachtzaal...

STEVEN : Wachtzaal? Van een station?

KIM : (*lief*) Neenee, de wachtzaal naar het 'hiernamaals', chou. (*nog liever*) Ge zijt dood, juist gelijk wij. Zo dood als een pier.

STEVEN : (*na enkele seconden, verbaasd*) Je meent het.

KIM : Mais c'est vrai. Ge zat in een lift, hebt ge gezegd - en die is naar beneden gedonderd. Maar er mankeert u niks - ge hebt geen schrammetje. Dat kan toch niet?

STEVEN : (*overdonderd*) Tja... Ja, nu je 't zegt...

JOSE : (*stamelt*) Dood... Wij zijn... dood?

KIM : (*lachend*) Wij toch ook! Trek het u niet aan. Zo erg is dat niet. 't Is een kwestie van gewoon worden.

JOSE : Maar... zijn we dan in de hemel?

OSKAR : (*schamper, zonder zich om te draaien*) Gij? In de hemel? Gij denkt dat ze daar alleman binnenlaten, zeker?

(*José negeert hem.*)

STEVEN : (*tegen Kim*) En wat is er met jullie gebeurd?

KIM : (*probeert hem te charmeren*) Och, wij hebben een accidentje gehad. We moesten naar de openingsreceptie van een bank die Oskar mee heeft helpen bouwen. (*komt dichterbij*) We zijn overhoop gereden door een tientonner.

STEVEN : (*medelijdend*) Oeioei... Dat viel waarschijnlijk ook niet mee.

KIM : Tja... (*bekijkt hem geïnteresseerd*) Het is maar hoe ge 't bekijkt, hé chou. (*vlak bij hem*) Het verschilt hier niet zoveel van beneden.

STEVEN : Niet?

KIM : (*uitdagend*) Ik denk dat gij hier geen problemen gaat hebben om een vriendinnetje

te vinden...

STEVEN : (*gecharmeerd, maar naïef*) Denk jij dat?

OSKAR : (*luid - kwaad*) Kim! Kom hier!

KIM : Zeg, chou.

OSKAR : Kom hier, zeg ik!

KIM : (*gaat naar hem toe*) Wat is er?

OSKAR : (*luid en duidelijk*) Ik wil niet dat ge met dat soort volk omgaat. Daar komt alleen maar zever van.

KIM : Overdrijf toch zo niet.

OSKAR : Overdrijven? Ik kèn dat soort daar. Die zijn in staat om... (*Wordt echter onderbroken door Pierre die binnenkomt via deur ADM. Oskar snelt op hem af.*)

Ah. Piereke... Luister eens. Ik wil een ander kamer. En direct.

PIERRE : Waarom?

OSKAR : Ik wil met dat mens daar niet op één kamer liggen.

PIERRE : (*laconiek*) Problemen.

OSKAR : Waarom? Is dat nu zo moeilijk om...

PIERRE : Het spijt me meneer. U zal op z'n minst enkele dagen hier moeten blijven. Er zijn momenteel geen kamers vrij.

OSKAR : (*denkt even na*) Bon. Dan gaan we dat anders doen hé. (*Trekt het deken van 'zijn' bed en legt het op de grond, als scheiding tussen de twee bedden.*) Voilà. Dit is ons kamer. En alleen van ons, hé! (*tegen Kim*) En ik wil niet dat gij naar hiernevens gaat.

KIM : Maar chouke toch!

PIERRE : Er is nog een ander probleempje, meneer Vermeulen.

OSKAR : Ah ja?

PIERRE : Ja. (*tegen José*) Madame, is het inderdaad zo dat u met meneer Vermeulen in de huwelijkse staat verbonden bent geweest?

JOSE : (*zucht*) Ja.

PIERRE : En dat was een verbintenis op het allerhoogste vlak?

JOSE : (*denkt na*) U bedoelt voor... Ja.

PIERRE : (*laconiek zuchtend*) Problemen.

OSKAR : Waarom? Wij zijn officieel gescheiden. Wij zijn allebei opnieuw getrouwd. Ik

zie niet in...

PIERRE : Dat is hier van nul en generlei waarde, meneer. Artikel 46bis van het Tweede Boek van Interne Structuren is op dat vlak heel duidelijk: alleen zij die zich voor het Domus alliëren, op het benedenrond of in patria, worden als zijnde authentiek geaccepteerd. En artikel 47 is even duidelijk: een Domiale alliantie kan niet gecoupeerd worden en is perpetueel.

OSKAR : (*sarcastisch*) Ja, dat is héél duidelijk.

PIERRE : Het betekent dat een officieel huwelijk niet kan verbroken worden en voor eeuwig is.

OSKAR : Hoe? Wilt gij dan zeggen... Wilt gij dan zeggen dat ik nog altijd met dat mens getrouwd ben?!

PIERRE : Correct.

STEVEN : Jammaar... Als je huwt, dan zeg je toch: tot de dood ons scheidt. En gezien... de stekker er bij ons is uitgetrokken...

PIERRE : (*zucht*) Meneer. Hoeveel mensen zouden er nog trouwen, denkt u, als ze zouden weten dat het voor eeuwig is - letterlijk dan? Hm?

KIM : (*aarzelend*) Daar zit iets in... Als ik het dus goed begrijp, is mijn chou hier nog met José getrouwd en ben ik... niet getrouwd?

PIERRE : Correct.

OSKAR : (*in alle staten*) Ah neen, hé! Dat accepteer ik niet. Kim is mijn vrouw en daarmee basta. Ik wil met dat mens daar niks meer te maken hebben. Kim blijft bij mij. (*dreigend*) En dan wil ik wel eens zien wat gij daar gaat aan doen.

PIERRE : (*verveeld*) Niks, meneer. Helemaal niks.

OSKAR : Dat zou ik denken!

PIERRE : Alleen zegt artikel 2 van het Tweede Boek van Interne Structuren wel: alleen tussen Domiaal geallieerden zijn corporele betrekkingen geautoriseerd. Met andere woorden: lichamelijk contract is alleen mogelijk tussen getrouwen.

OSKAR : Oh ja? Als ik Kim nu een kus wil geven, gaat gij mij dan tegenhouden?

PIERRE : Ik? Helemaal niet.

OSKAR : Ah! (*Loopt naar Kim toe*) Als ik mijn vrouw een kus wil geven, dan gééf ik mijn vrouw een kus. En dan zal niemand mij tegenhouden. (*Neemt Kim bij de schouders en wil haar een kus geven, maar valt prompt in zwijm. Iedereen snelt*

naar Oskar toe, maar José is eerst. Probeert hem weer bij te brengen, wat vrij snel lukt. Wanneer Oskar ziet wie hem bijbrengt, schudt hij zich los en staat moeizaam weer recht.) Wat is er gebeurd?

PIERRE : U bent flauwgevallen, meneer Vermeulen. Zoals te verwachten was.

OSKAR : *(nog wat verdwaasd)* Te verwachten? Gewoonlijk val ik toch niet flauw als ik een vrouw kus... *(haastig)* Als ik mijn vrouw kus, bedoel ik.

PIERRE : U vergeet artikel 2, meneer. Dat is heel formeel. Wanneer men iemand van het andere geslacht waarmee men niet getrouwd is, met een bepaalde bedoeling aanraakt, valt men in zwijm. U probeerde de juffrouw aan te raken. U viel flauw.

OSKAR : Maar Kim is m'n vrouw!

PIERRE : Voor de zoveelste keer, meneer Vermeulen: hier is madame uw echtgenote. U hebt zich beneden met madame voor eeuwig geallieerd.

OSKAR : Bedoelt gij dan dat ik vanaf nu alleen maar met dat mens mag...

PIERRE : Correct.

OSKAR : *(verbolgen)* Ah neen, hé! Madame... Dat mens daar heeft mij verschillende keren bedrogen. En dat vergeef ik haar nooit. Waar gaan we naartoe als eerlijkheid niks meer te betekenen heeft?! In het hiernamaals dan nog, go... sapperdeboeren! Ik wil met dat mens niets meer te maken hebben.

JOSE : *(geduldig)* Ossie, ik heb jou nooit bedrogen. We zaten...

OSKAR : *(onderbreekt haar)* Gij bestaat niet meer voor mij.

JOSE : *(probeert nog)* Ossie. Dit is gewoon belachelijk. Je weet dat ik bij Hugo moest zijn voor een contractbespreking en dat... *(Wanneer ze echter ziet dat Oskar zich afwendt en naar het plafond begint te staren, stopt ze met pleiten.)* Enfin.

STEVEN : *(nogal evident)* Ik geloof niet dat hij luistert, liefste. *(Na enkele seconden. Aarzelend, tot Pierre.)* Meneer...

KIM : Hij heet Pierre. *(tegen Pierre)* Hé, poupouke.

STEVEN : Als ik het dus goed begrijp, meneer Pierre: volgens het hier geldende operating-system... ben ik momenteel ook niet langer getrouwd?

PIERRE : Correct.

STEVEN : Moet ik dan een andere vrouw zoeken?

PIERRE : Als u dat wilt, kan dat.

STEVEN : *(tegen José)* Vind jij het niet erg dat wij nu niet meer...

JOSE : Ach... Je weet toch hoe we beneden hadden afgesproken? Ik heb altijd wel beseft dat jij veel jonger bent. De natuur kan je toch niet tegenhouden. Ik ben er niet blij om, maar het lijkt me logisch.

STEVEN : *(niet meteen opgewekt)* Dat valt dan al mee.

KIM : *(gaat tot bij Steven)* Trek het u niet aan, chouke. *(nadrukkelijk)* Ge zult rap genoeg iemand anders vinden.

(Steven lacht gecharmeerd.)

OSKAR : *(nijdig)* Kim!

KIM : *(tegen Pierre)* Zeg poupouke... Nu ik ook niet meer getrouwd ben...

OSKAR : *(nijdig)* Gij zijt nog wèl getrouwd! Met mij!

KIM : *(negeert hem)* Ben ik toch vrij, hé. *(gebaart naar Steven)* Dan kunnen wij samen...

Allee, ge verstaat mij wel, hé? Ik wil zeggen: wij kunnen toch met iedereen...

OSKAR : *(woedend)* Kim!

STEVEN : *(peinzend - heeft de allusie niet begrepen)* Met iederéén?

PIERRE : Er is wel een regeltje...

KIM : *(opgewekt)* Vertel eens.

PIERRE : Vrijgezellen hangen inderdaad niet vast aan één partner. Maar artikel 17 van het Tweede Boek van Interne Structuren is wel heel duidelijk: alléén Domiaal geallieerden kunnen corporele betrekkingen hebben. Alléén getrouwd. Vrijgezellen kunnen helemaal géén lichamelijk contact hebben.

KIM : *(verbouwereerd)* Wat moeten die dan doen?

PIERRE : Dat is toch eenvoudig, juffrouw. Trouwen. U kan hier ook trouwen. Officieel. En dan hebt u een partner. En dan is er geen enkel probleem meer. Maar als u vrijgezel blijft...

STEVEN : *(heeft het eindelijk door)* Dan heb je helemaal niks?!

PIERRE : Correct.

STEVEN : *(aan de grond genageld)* Jamaar godverdomme!

(het licht valt volledig uit.)